

ת"פ 45846/03/21 - מדינת ישראל - תביעות לכיש נגד פלונית - נוכחת [הובאה ע"י משטרת ישראל במסגרת צו הבאה]

בית משפט השלום בקריית גת

17 אפריל 2023

ת"פ 45846-03-21 מדינת ישראל נ' פלונית
לפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

המאשימה

מדינת ישראל - תביעות לכיש
ע"י ב"כ עוה"ד הילה מלול - בהעדר
ע"י ב"כ עוה"ד חני שנפ - נוכחת
נגד

הנאשמת

פלונית - נוכחת]
הובאה ע"י משטרת ישראל במסגרת צו הבאה
ע"י ב"כ עו"ד אלכס שוקולובסקי - נוכח

הגב' נלה אילייב, מתורגמנית לשפה הרוסית - נוכחת.

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 1368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. כפי הנטען **בחלק הכללי לכתב האישום**, במועד הרלוונטי לכתב האישום הגב' ב.ב' (להלן: "**המתלוננת**"), ילידת 1940, התגוררה XXX (להלן: "**הדירה**"), יחד עם בנה (מר י.ק') ובת זוגו - הנאשמת.
3. כפי הנטען **בעובדות כתב האישום**, ביום 23.10.2020, בשעה שאינה ידועה למאשימה, בדירה, תקפה הנאשמת את המתלוננת שלא כדין בכך שבעטה בבטנה של האחרונה באמצעות רגלה והכתה אותה באמצעות מכת אגרוף בכתפה. במעשים אלו גרמה הנאשמת לחבלה של ממש בגופה של המתלוננת בדמות המטומה בבטנה.
4. הנאשמת כפרה במיוחס לה וביום 31.10.2022, ניתנה על ידי הכרעת דין שבה קבעתי כי נוכח גרסת המתלוננת שמצאתיה מהימנה, המתיישבת והנתמכת בראיות האחרות שהובאו לפתחי, ומנגד, גרסתה של הנאשמת שהייתה מיתממת ומתחמקת, רצופת תמיהות וסתירות, ואשר בכללותה לא התיישבה עם חומר הראיות - יש לדחות את גרסתה של הנאשמת; לקבל את גרסת עדי התביעה; ולקבוע כי במעשי הנאשמת התקיימו היסודות העובדתיים והנפשיים הנדרשים בעבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 1368 לחוק העונשין, והרשעתי אותה בכל המיוחס לה בכתב האישום.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. המאשימה עמדה על חומרת מעשיה של הנאשמת ועל הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם, ובפרט לעובדה כי הנאשמת תקפה את המתלוננת הקשישה, שבמועד הרלוונטי לכתב האישום הייתה כבת 80. ברוח זו, הפנתה

עמוד 1

- המאשימה לחבלות שנגרמו למתלוננת כתוצאה ממעשיה האלימים של הנאשמת בדמות שטף דם בולט בבטנה התחתונה (הוגשו תמונות המתעדות את החבלות - ת/2), ולפוטנציאל הנזק הגלום במעשיה בהינתן פערי הגיל והחוזק הפיזי בין השתיים. לאור כל אלה, עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשים ועד ל-30 חודשים מאסר בפועל. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הפנתה התובעת לכך שהנאשמת ביצעה את המיוחס לה זמן קצר לאחר שהשתחררה מבית האסורים בגין עבירה דומה, וכי הלה אוזחת ברישום פלילי (ת/4), הכולל 5 הרשעות קודמות בין השנים 2012-2020 במגוון עבירות ובהן עבירות אלימות ובעוד שני מאסרים תלויים ועומדים כנגדה. בשל כל אלה ובהעדר כל אופק שיקומי סברה המאשימה כי אין מקום לסטוט לקולה בעניינה של הנאשמת ממתחם העונש הראוי משיקולי שיקום, ועתרה למקם את עונשה של הנאשמת ברף הגבוה של המתחם שהוצג על ידה, תוך הפעלת שני המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגדה במצטבר, לצד ענישה נלווית בדמות פיצוי למתלוננת, קנס, מאסר מותנה והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.
6. **מנגד**, ההגנה חלקה על מתחם העונש הראוי שלו עתרה המאשימה והטעימה כי על מתחם העונש הראוי לנוע ממאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-18 חודשים מאסר לריצוי בפועל. הסנגור הסכים כי נסיבות ביצוע העבירה הנן ברף חומרה גבוה ואולם את עיקר יהבו מיקד האחרון בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. ברוח זו ביקש הסנגור לתת משקל לנסיבותיה האישיות של הנאשמת ובכלל זה להיותה של הנאשמת כבת 35, רווקה, אם לשני ילדים ולנסיבות חייה המורכבות ולמצבה הכלכלי הקשה מה שאילצה לחיות תקופה ממושכת ללא קורת גג וברחוב, דבר שפגע במצבה הרפואי ותוך שהיא נוצלה על ידי אחרים. בהמשך לכך הטעים הסנגור כי יש להקל בעונשה של הנאשמת בשל תנאי המחיה הקשים השוררים בכלא "נוה תרצה" שם היא עתידה לרצות את עונשה. בסופו של יום, עתר הסנגור למקם את עונשה של הנאשמת ברף הבינוני של מתחם העונש הראוי לו עתר ולהשית על הנאשמת עונש של 10 חודשים מאסר בפועל תוך הפעלת המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגדה בחופף (או לכל הפחות הפעלת חלקם בחופף).
7. הנאשמת אשר קיבלה את "זכות המילה האחרונה", הביעה חרטה על מעשיה, הצהירה כי מעשים כגון אלו לא יישנו על ידיה וביקשה כי בית המשפט יתחשב בה לעניין העונש שכן ברצונה להשתקם ולהתחיל בדף חדש בחייה.

דיון והכרעה

8. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיה של הנאשמת מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשמת, תוך בחינה אם יש מקום לסטוט לקולה מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
10. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשה האלימות הפיזית שנקטה הנאשמת כלפי המתלוננת, הינם שמירה על שלמות גופו, שלומו וביטחונו של הפרט. פגיעה זו אף מתעצמת, עת עסקין בעבירות אלימות אשר מופנות כלפי קשישים, וזאת בשים לב לחולשתם ופגיעותם. על אודות חשיבותו של הערך המוגן ניתן ללמוד מעיון בסעיף 368ו(א) לחוק העונשין, שם מצא המחוקק לקבוע עונש כמעט כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש שמופנית כלפי מי שאינו "זקן", וזאת לצד ציווי לפיו בהיעדר טעמים מיוחדים, יש להשית על המורשע בעבירה זו עונש מאסר שלא יהיה כולו על תנאי. יפים לעניין זה דבריו של כב' השו' (כתוארו אז), א' רובינשטיין בע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.05.2005): "כסדום היינו, לעמורה דמינו' (ישעיהו א', ט') חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד

- החלשים שבהם, כגון קשישים, מעוררת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, law and order, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפייה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה" (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי, כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
11. אמנם בעניין שלעיל, דובר בנאשמים אשר ביצעו עבירות חמורות מאלה שביצעה הנאשמת שלפניי, אך הרציונל העומד מאחורי דברים עקרוניים אלו יפה גם לענייננו (לפסקי דין נוספים שבהם עמד בית המשפט העליון על חשיבות ההגנה על קשישים וחסרי ישע, ראו, ע"פ 5213/06 וונדמו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (09.05.2007); וע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' שכטר [פורסם בנבו] (19.03.2008)).
12. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירה, כפי שאלה יפורטו בהמשך הדברים, ובייחוד לנוכח אופייו של מעשה האלימות שהופנה מצדה של הנאשמת כלפי המתלוננת, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.**
13. וכך, ובמסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי בראש וראשונה לאופייה של האלימות שננקטה על ידי הנאשמת כלפי המתלוננת, תוך שנדמה שלמעשה נלווה ממד מסוים של השפלה וביזוי. כמו כן, נתתי דעתי לכך כי כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו למתלוננת חבלות שאינן של מה בכך בבטנה (ת/2). ברי, כי היה על הנאשמת לצפות כי בתקיפת קשישה בגילה של המתלוננת, התוצאות עלולות להיות הרוות אסון. ברוח זו, לא ניתן אף להתעלם מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון בהתנהגותה האלימה של הנאשמת, כאשר נדמה שאך בנס לא נגרם נזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.
14. כמו כן, אל לנו לשכוח כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי הנאשמת למעשה תקפה את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, בפעם הראשונה, תקפה הנאשמת את המתלוננת בכך שהיא בעטה בבטנה של הקשישה באמצעות רגלה ובפעם השנייה, היא תקפה את המתלוננת בהטחת מכת אגרוף לכתפה, הגם אם הלה הועמדה לדין בגין עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש אחת בלבד. ואולם וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם, שכן יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.02.2015); וע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.08.2013)).
15. בכל הנוגע לסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירה, שקלתי לחומרה את התנהגותה של הנאשמת, עת הלה שהתגוררה במועד הרלוונטי לכתב האישום בדירתה של המתלוננת מצאה לנכון לתקוף את המתלוננת ב"ביתה מבצרה" ללא כל סיבה נראית לעין, ומבלי שהייתה כל התגרות מצדה של האחרונה. עוד ולחומרה, נתתי דעתי למיהותה של המתלוננת, שהינה קשישה ילידת 1940, לפער הגילאים והחוזק הפיזי שבין המתלוננת לנאשמת, ולכך שמצופה היה כי הנאשמת תעזור ותסייע לקשישה, תחת תקיפתה ופגיעה בגופה ובשלומה.
16. לצד האמור ולקולה, שקלתי את העובדה שנדמה כי מעשיה של הנאשמת נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
17. בסיכומה של נקודה זו יאמר, כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיני תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים, שבה הנאשמת בוחרת לקחת את החוק לידיים ופוגעת פיזית ונפשית במתלוננת הקשישה תוך מעבר על הציווי האנושי הבסיסי של והדרת פני זקן. כמכלול, צריכה התנהגות אכזרית זו המשקפת אטימות לגורלו וסבלו של האחר, חסר הישע, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

18. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי על דרך הכלל, נקבעים בעניינים של נאשמים שהורשעו בעבירה אחת של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש (לעיתים לצד עבירת האיומים), מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות וסופם במאסר למשך מספר דו ספרתי של חודשים (וראו בעניין זה, למשל, רע"פ 3163/17 שבח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.06.2017), רע"פ 4844/15 גלבוט נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.07.2015); עפ"ג (מחוזי חיפה) 19347-03-16 טל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (03.04.2016); ע"פ (מחוזי באר שבע) 58339-07-15 אלזרה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.12.2015); ת"פ (שלום ק"ג) 56911-11-16 מדינת ישראל נ' מגידש (פורסם בנבו) (11.04.2018); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 33611-08-14 מדינת ישראל נ' קלימנטוב [פורסם בנבו] (21.03.2017). רע"פ 2678/20 רחמים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.04.2020); רע"פ 8633/21 לב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2021); רע"פ 8164/21 אובסטרונקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.11.2021); ת.פ. 19238-10-17 מדינת ישראל נ' ספיבק [פורסם בנבו] (07.06.2018); ת.פ. (קריות) 730-03-17 מדינת ישראל נ' ויסמן [פורסם בנבו] (29.05.2017); ת"פ (שלום -רחובות) 36052-09-20 מדינת ישראל נ' פנטה [פורסם בנבו] (04.01.2023); ת"פ (שלום - באר שבע) 16753-05-21 מדינת ישראל נ' יעקובוב [פורסם בנבו] (03.10.2022); ות"פ (שלום -תל אביב) 3585-12-19 מדינת ישראל נ' יונתן שלמה סימסון [פורסם בנבו] (14.09.2022).
19. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושטו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם כדוגמת נסיבות אישיות; עבר פלילי; הודאה וחרטה וכיוצא באלו.
20. ברוח הדברים האמורים, אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך למשל, ובכל הנוגע לפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, הרי שבע"פ (מחוזי -באר שבע) 24502-07-14 טלקר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.11.2014), דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של הנאשם על גזר דינו של בית משפט השלום, שם נדון האחרון לעונש מאסר בפועל של 20 חודשים ולעונשים נלווים לאחר שתקף את המתלוננת, ילידת 1930, באמצעות מקל הליכה בצווארה, בגבה, בידה וברגליה, שגרמו לה לכמה המטומות כחולות בידה וברגלה, כל זאת, על רקע האכלת חתולי רחוב; בת"פ (שלום - ירושלים) 16373-02-17 מדינת ישראל נ' פריג' [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (02.04.2017), נדון הנאשם ל- 10 חודשים מאסר בפועל בגין שתי עבירות של איומים ועבירה של תקיפת זקן, בכך שהלה הגיע לבית סבתו וללא כל סיבה נראית לעין, החל להכות באמצעות אלת בייסבול בקירות הבית, במשקוף ובקירות החדר ובהמשך לכך הוא תקף את סבתו באמצעות אלת הבייסבול בראשה וגרם לה לחבלה של ממש בדמות המטומה בראשה ונפיחות ואף איים בהמשך עליה ועל המטפלת; ובת"פ (שלום - קריות) 730-03-17 מדינת ישראל נ' ויסמן [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (29.05.2017), נדון הנאשם ל- 12 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפת זקן ועבירת איומים, בכך שתקף את אביו בעודו אוחז בגרונו והכה בו באמצעות שלושה אגרופים באזור החזה. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות בדמות רגישות במימוש, המטומות קלות וסימני חבלה -ברי כי בפסקי דין אלה המדובר בעבירות שנסיונותיהן הינן ברף חומרה גבוהה מזה שבעניינינו, כשלחלקן נלוו עבירות נוספות, כך שלא מצאתי שניתן להקיש מהם לעניין שלפניי.

בכל הנוגע לפסיקה שאליה הפנתה ההגנה, הרי שבע"פ (בית משפט מחוזי בבאר שבע) 2103-09-21 זנפירוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2021), דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של הנאשם אשר דינו נגזר על ידי מותב זה ל- 3 חודשים מאסר לריצוי בפועל בגין עבירה של תקיפת זקן, בכך שתוך כדי ויכוח הלה דחף את סבתו הקשישה וגרם לנפילתה לעבר השיש, וכתוצאה מכך הוטח ראשה בשיש ונגרמו לה חבלות של ממש בדמות שריטות וסימן של שטף דם על פניה ועל ידה הימנית.

בעניין זה ייאמר, כי כידוע, **עבירת התקיפה** יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות, וברי כי אין דחיפה שבה הורשע זנפירוב (שגרמה לנפילתה של הקשישה לעבר השיש ולחבלות על גופה), כדין בעיטות בבטן באמצעות הרגל והטחת מכת אגרוף בכתף כמעשיה של הנאשמת במקרה דנן. בענייננו (וכאמור זה מכבר), במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדרה של העבירה שבה הורשעה הנאשמת, מצאתי כי מעשיה מצויים ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר עת הלה בברוטאליות ובפרץ עברייני מצאה לנכון לתקוף את המתלוננת על לא עוול בכפה. מה עוד, שנסיבות העושה שם שונות תכלית השוני עת הנאשם שם היה נעדר כל עבר פלילי, לקח אחריות מלאה על מעשיו והתחרט עליהם ועל אף שהנאשם לא עבר הליך טיפולי, הרי ששירות המבחן התרשם ממסוכנות נמוכה הנשקפת הימנו להישנות התנהגות פורצת חוק; בע"פ (מחוזי - חיפה) 19347-03-16 **טל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (03.04.2016), על רקע של מצוקת חנייה דחף הנאשם את הקשיש שנפל ונחבט ברצפה וגרם לו לחבלות של ממש, כשעל הנאשם נגזר עונש בדמות מאסר מותנה. בית המשפט נימק את הענישה המקלה בהיותו של הנאשם אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, אשר נקלע לסיטואציה בלתי מתוכננת, שאינה מאפיינת את אורחות חייו, תוך שהלה חש בושה וחרטה על מעשיו, בעוד שירות המבחן התרשם ממסוכנות נמוכה הנשקפת הימנו וסיכוי נמוך להישנות עבירות דומות מצדו בעתיד - וכל זאת, בתכלית השוני מהמקרה דנן, שבו הנאשמת כפרה באשמה והורשעה לאחר קיומו של הליך הוכחות כשרק במעמד הטיעונים לעונש הלה מצאה לנכון להביע חרטה על מעשיה; ובת"פ (שלום - רחובות) 18772-01-14 **מדינת ישראל נ' שוורץ** [פורסם בנבו] (04.03.2015), שם דובר בנאשמת כבת 62, רופאה במקצועה, שתקפה את אמה, ילדת 1920, הפילה ארצה והכתה אותה בגופה באמצעות ידיה ובאמצעות מטריה; הוציאה מפיה את שיניה התותבות; משכה בחולצתה והטיחה את גופה על רצפת הבית וכתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת חבלות במצחה ובידה והיא נזקקה לטיפול רפואי. וכל אותה עת, איימה הנאשמת על המתלוננת בכך שצעקה לעברה "אני אהרוג אותך". בית המשפט נימק את הענישה המקלה שהושתה על הנאשמת בדמות 6 חודשים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, בכך שמדובר בנאשמת נעדרת כל עבר פלילי, שזו לה הסתבכותה הראשונה והיחידה עם החוק, נטלה אחריות מלאה על מעשיה, הביעה צער וחרטה, חסכה זמן שיפוטי יקר ועברה טיפול פסיכולוגי משמעותי. ברי, כי אף זאת שונה מהמקרה המונח לפתחי.

21. על כל פנים, נהיר לבית המשפט כי קיימים גם מקרים שבהם התקיימו נסיבות מיוחדות, לכאן או לכאן, שבהם הושתו עונשים החורגים לחומרה או לקולה ממדיניות הענישה הנוהגת, כפי שזו הוצגה לעיל. כך גם ברי, כי כל צד יבקש להפנות את בית המשפט דווקא לאותם פסקי דין ספציפיים שמשרתים את האינטרס שלו. הדבר אך טבעי הוא, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא **מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (ראו לעניין זה, ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (08.06.2015)). מה עוד, שלעולם אין לגזור את עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.06.2013)).
22. **כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הריני לקבוע כי בגין מכלול מעשיה של הנאשמת ינוע מתחם העונש ההולם בין 9 חודשים מאסר שבנסיבות המתאימות יכול וירוצו בעבודות שירות, ועד ל- 18 חודשים מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשמת

23. כעת נותר לגזור את עונשה של הנאשמת, ולצורך כך, כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש

להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

24. בעניין זה, שקלתי בראש וראשונה את עברה הפלילי של הנאשמת (ת/4), הכולל 5 הרשעות קודמות בין השנים 2012-2020. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירה שבמוקד כתב האישום בוצעה בשנת 2020, כשבתקופה זו הנאשמת אך סיימה לרצות את עונשה בגין תיק אלימות אחר שבו נגזרו עליה 8 חודשים מאסר לריצוי בפועל. יתרה מזאת, הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בעוד שני מאסרים מותנים תלויים ועומדים כנגדה האחד, בן 8 חודשים, מת"פ 48780-02-20 (בית המשפט השלום באשקלון) מיום 16.04.2020 (ת/5), והשני, בן 8 חודשים מת"פ 28156-08-18 (בית המשפט השלום באשקלון), מיום 27.11.2018 (ת/6) - נתון שלא היה בו כדי להרתיעה מלשוב ולבצע את המיוחס לה.
25. כמו כן, שקלתי את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשמת ולמשפחתה ככל שיושת עליה עונש מאסר וזאת בשים לב לגילה הצעיר באופן יחסי וחרף העובדה כי הכלא אינו זר לה (כפי שעולה מרישומה הפלילי של הנאשמת - ת/4).
26. עוד נתתי דעתי לנסיבות האישיות של הנאשמת, כפי שאלה פורטו בהרחבה בטיעוני ההגנה לעונש ולטענת ההגנה, לפיה יש מקום להתחשב בגזירת עונשה של הנאשמת בתנאי המחיה הקשים השוררים בכלא "נווה תרצה", שם הלה עתידה לרצות את עונשה (לאור הדברים שנקבעו על ידי כב' השו' י' עמית בע"פ 5405/21 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.08.2022) (בעניין זה ראו גם, ת"פ (אילת) 1387-01-22 מדינת ישראל נ' איפרגן [פורסם בנבו] (22.12.2022)). בנסיבות אלה, מצאתי לשקול נתון זה לקולה במידת מה בגזירת עונשה של הנאשמת בגדרי מתחם העונש הראוי שנקבע על ידי.
27. סעיף 1368 (ד) לחוק העונשין קובע כי: "הורשע אדם בעבירה לפי סעיף זה, יוטל עליו עונש מאסר, שלא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, כולו על-תנאי". נוכח כלל הנימוקים שמניתי לעיל, לא מצאתי כי התקיימו בענייניו אותם "טעמים מיוחדים" המצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם והשתת עונש שאינו כולל בחובו מאסר מאחורי סורג וברית.
28. **ומן התם אל הכא**, אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, יחד עם זאת, כפי שצוין זה מכבר, הענישה לעולם צריכה להיות אינדיוידואלית. לאור כל אלה, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים, ובכלל זה החובה המוטלת על בית המשפט להגן על החלשים בחברה ולנטוע תחושת ביטחון בקרב אזרחיה על ידי הטלת ענישה מרתיעה וכבדה על מי שבחר להפעיל אלימות חסרת חמלה כלפי קשישים, מצאתי למקם את עונשה של הנאשמת ברף הבינוני של מתחם העונש הראוי אשר קבעתי לעיל.
29. ויפים לעניין זה דבריו הנכוחים של פרופ' דורון מנשה בשירו: **פִּצְעֵי זִקְנָה** (פורסם באתר הספרות והתרבות "בכיוון הרוח", 2023)

אל תִּכְנִי לַעַת זִקְנָה
כִּי אֲנִי כְּקוֹמָה שְׁלֵמָה
שֶׁל זִיכְרוֹנוֹת וְאַהֲבוֹת
שֶׁל יוֹסֵפִי נִיסִיּוֹן
וּמִכְאוֹבוֹת
וְכָל מִכָּה וְחִבּוּרָה
פּוֹתַחַת פִּצְעֵי זִקְנָה
כְּכֹלוֹת כָּחִי אֶל תִּיִּסְרֵנִי
עֲמֵד עַל הַר בְּרָכָה
רְאֵה אֶת קִבְרִי מִמִּשְׁמֶשׁ וּבָא
עוֹד רֹבֵעַ אֲשַׁקֵּעַ וְאַעֲלֶם כְּחֹמָה
וּבְבִקְרוֹ שֶׁל יוֹם לֹא תֵּהָא זְרִיחָה
הַתִּלְחֵשׁ בִּי וְלוֹ הַפֶּעַם

מלות נְחֻמָּה?

30. סוף דבר ומכל הטעמים שצוינו לעיל, הריני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. **12 חודשים מאסר בפועל החל מהיום, בניכוי ימי מעצרה.**

ב. **הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 8 החודשים אשר הושת על הנאשמת במסגרת ת"פ 48780-02-20 (בית המשפט השלום באשקלון), מיום 16.04.2020, כך ש- 6 חודשים מתוכו ירצו במצטבר לעונש שהושת על הנאשמת בסעיף א' לעיל והיתרה תרוצה בחופף.**

ג. **הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 8 החודשים אשר הושת על הנאשמת במסגרת ת"פ 28156-08-18 (בית המשפט השלום באשקלון), מיום 27.11.2018, כך ש- 4 חודשים מתוכם ירצו במצטבר לעונש שהושת על הנאשמת בסעיף א' שלעיל והיתרה תרוצה בחופף.**

למען הסר ספק יובהר כי בסה"כ תרצה הנאשמת 22 חודשים מאסר בפועל.

ד. **מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר הנאשמת תעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.**

ה. **מאסר מותנה למשך 3 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורה מהמאסר הנאשמת תעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.**

ו. **פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.**

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה על ידי הנאשמת בקופת ביהמ"ש והיתרה תשולם ב- 6 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 60 יום מיום שחרורה מן המאסר.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

תשומת לב הנאשמת כי החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו בגזר הדין.

ניתן יהיה לשלם את הפיצוי כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ז. **הנאשמת תצהיר על התחייבות על סך 10,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות לתקופה של שנתיים מיום שחרורה מהמאסר.**

ביהמ"ש מודה לשוטר רס"ב פבל זסלבסקי שעשה מאמצים כבירים על מנת לאתר את הנאשמת ולהביאה להשמעת גזר דין בעניינה היום ולשוטר רס"מ גטצ'או יצחק על נכונותו ללוות את הנאשמת לביתה על מנת ליטול חפצים מביתה עובר לריצוי המאסר.

העתק גזר הדין יישלח בדחיפות לשב"ס.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשפ"ג, 17/04/2023 במעמד הנוכחים.

הנאשמת:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייבת להימנע במשך שנתיים מיום שחרורי מהמאסר מביצוע כל עבירת אלימות. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת אלימות במשך שנתיים מיום שחרורי מהמאסר, יושת עלי סך של 10,000 ₪ במזומן.

נרשמה לפניי התחייבות הנאשמת כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשפ"ג, 17/04/2023
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**

הוקלד על ידי לירז ביטון.